

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.525 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. VAN EENOO en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 4 december 2000 een asielaanvraag in.

Op 9 mei 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 juni 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 181.481 van 26 maart 2008 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 29 december 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 22 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 maart 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 juli 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 12.473 van 11 juni 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 23 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene geïntegreerd is in de Belgische samenleving, sociale contacten/netwerken heeft opgebouwd, de Nederlandse taal machtig is, taal- en VDAB-cursussen heeft gevolgd, werkbereid is en de openbare orde in België nooit geschaad heeft verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al. 2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielaanvragen en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 04.12.2000. In beroep bij het CGVS werd deze aanvraag niet ontvankelijk verklaard, hem betekend op 28.06.2004. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 28.06.2004 tot 19.07.2007 illegaal in België.

Op 19.07.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Na beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met negatief gevolg kreeg hij een bijlage 13qq betekend op 08.07. 2008 waarmee hij het grondgebied binnen de 15 dagen moest verlaten. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat de eerste asielprocedure meer dan 3 jaar (namelijk 3 jaar en 7 maanden) heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde. Ook de duur van de tweede asielprocedure

– namelijk iets minder dan 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkene refereert en

die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Zijn eerste asielprocedure heeft immers slechts 3 jaar en 7 maanden geduurd en de tweede asielaanvraag iets minder dan 11 maanden.

Bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element vormt bijgevolg geen grond voor regularisatie. Betrokkene beweert dat de twee asielprocedures mogen opgeteld worden daar, volgens betrokkene, de tweede asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard. Echter, er dient opgemerkt te worden dat bij het in voege treden van de nieuwe asielwet d.d. 01.06.2007 de ontvankelijkheidsfase inzake een asielaanvraag niet langer werd opgenomen. De asielinstanties onderzoeken enkel ten gronde. Bijgevolg mogen de twee asielprocedures in dit geval niet opgeteld worden waardoor dit element geen grond tot verblijf vormt. Bovendien wordt de periode tussen de asielprocedures nooit mee in rekening gebracht om de duur van een asielprocedure te berekenen.

De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Iran is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Teheran.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor migratie om alzo de nodige financiële steun te bekomen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt.

Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel afgeleverd in het kader van de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 01.07.2008, betekend op 08.07.2008.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.07.2008.

Op 7 november 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 14 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"3.1 Enig middel: inbreuk op artikel 9bis Vw en 62 Vw; schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht; miskennen van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

A. Principes

Artikel 9 bis Vw (ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980) voorziet een uitzondering op het principe vermeld in artikel 9 lid 1 (de machtiging) en lid 2 (de regel) Vw, waarin wordt gesteld dat een aanvraag tot machtiging voor verblijf voor meer dan drie maanden in principe moet aangevraagd worden in de Belgische ambassade in het land van oorsprong.

De uitzondering bestaat erin dat "in buitengewone omstandigheden" en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 9 bis Vw bevat dus, naast het bestaan van de buitengewone omstandigheid, een tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde, nl. moet de vreemdeling beschikken over een identiteitsdocument.

In twee gevallen dient de vreemdeling niet in het bezit te zijn van een identiteitsdocument (artikel 9bis § 1, tweede lid Vw): wanneer de aanvraag van de asielzoeker niet definitief afgewezen is en wanneer de vreemdeling op geldige wijze de onmogelijkheid aantoonst om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Een aantal omstandigheden worden niet als buitengewoon aanvaard, m.a.w. indien de volgende omstandigheden als buitengewoon worden bestempeld, zal de aanvraag onontvankelijk worden verklaard (artikel 9bis § 2 Vw):

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van de asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50 ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4 m.b.t. de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan, niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties.

2° elementen die in de loop van de asielprocedure hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze asielprocedure.

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige regularisatieaanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vw.

4° elementen die reeds ingeroepen werden bij een regularisatieaanvraag o.g.v. artikel 9ter Vw.

Artikel 9 bis Vw bevat dus enkel negatieve criteria inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch geen criteria voor een beoordeling ten gronde.

Wel verwees de toenmalige verantwoordelijke Minister Dewael tijdens de parlementaire

Voorbereiding naar de drie groepen waarvoor de DVZ in beginsel een gunstige beslissing neemt:

1° de onredelijke lange duur van de asielprocedure, nl. 3 of 4 jaar, naargelang de aanwezigheid van schoolplichtige (dus vanaf 6 jaar) kinderen of niet, gepaard gaan met een goede integratie (deze bijkomende voorwaarde is voor asielaanvragen ingediend na 01/01/2001; voor deze datum wordt integratie vermoed aanwezig te zijn), vaak maar niet altijd vertaald als vaste inkomsten, bijvoorbeeld een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, en geen gevaar uitmaken voor de openbare orde of nationale veiligheid of voor "overlast" zorgen.

2° een prangende humanitaire situatie, bijvoorbeeld de ouder van een Belgisch kind.

3° medische redenen.

Buitengewone omstandigheden zijn dus omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Deze definitie is vaag en algemeen, maar er bestaat geen andere, en voor het overige gaat het om een beoordeling van geval tot geval.

Dit betekent dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving en rekening houdend met artikel 9bis §2 Vw.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt een onderscheid tussen de 2 voorwaarden opdat een aanvraag op grond van artikel 9 bis Vw ingewilligd kan worden.

Eerst wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend; dit betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag. Slechts indien het antwoord hierop bevestigend is, zal worden nagegaan of de ingeroepen redenen om het verblijf te bekomen (de gegrondheid) voldoende zijn.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

B. Toepassing in concreto

1° onderdeel: schending van artikel 9 bis Vw

De aangevochten beslissing dd. 23/10/2008 stelt dat het verzoek, gebaseerd op artikel 9 bis Vw, onontvankelijk is.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 23/10/2008 bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België rechtvaardigen.

De aangevochten beslissing verwijst voor de onontvankelijkheid naar volgende (6-tal) argumenten:

1° de elementen mbt de (hoge graad van) integratie in de Belgische samenleving, zijnde opbouw van sociale contacten/netwerken, het spreken van de Nederlandse taal, het volgen van taal- en VDAB-cursussen, het werkbereid willen zijn en het nooit schaden van de Belgische openbare orde, zijn elementen die het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 lid 2 Vw.

2° de loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Dit kan slechts in buitengewone gevallen. Hiervoor dient verzoeker zijn algemene beweringen te staven met een begin van bewijs en dient hij dit toe te passen op zijn eigen situatie.

3° het niet beschikken van verzoeker over een niet preciaire verblijfstitel voor eender welk derde land kan niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Aan verzoeker wordt niet gevraagd om zich naar een derde land te begeven.

4° de eventuele kosten die bij een terugkeer naar Iran (o.a. aan de IOM bij eventuele financiële steun) worden gemaakt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Dit maakt immers de terugreis niet bijzonder moeilijk.

5° de ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van artikelen 50, 50bis, 50 ter en 51 en verworpen door de asieldiensten.

Deze elementen kunnen bijgevolg o.g.v. artikel 9bis § 2,1° Vw. niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

6° de lange duur van de twee asielprocedures, namelijk 3 jaar en 7 maanden bij de eerste asielaanvraag en 11 maanden bij de tweede asielaanvraag, zijn niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd en vormt geen grond voor regularisatie.

De criteria die door de toenmalige verantwoordelijke minister Dewael werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt) zijn niet van toepassing. Deze twee asielprocedures mogen niet opgeteld worden omdat er bij het invoegetreden van de nieuwe asielwet dd. 01/06/2007 de ontvankelijkheidsfase inzake een asielaanvraag niet langer werd opgenomen. De asielinstanties onderzoeken enkel nog ten gronde.

Niettegenstaande bovenvermelde opsomming is verzoeker de mening toegedaan dat er wél degelijk t.a.v. zijn aanvraag zeker één element als buitengewone omstandigheid kon weerhouden worden in de zin van artikel 9bis Vw.

In het bijzonder heeft verzoeker het over het niet door tegenpartij aanvaarden van de lange duur van de asielprocedures in hoofde van verzoekers als buitengewone omstandigheid (zie hierboven punt 6°).

Een kandidaat - vluchteling, wiens asielaanvragen tot erkenning sedert verscheidene jaren aanhangig zijn, kan reeds tijdens deze asielprocedures een aanvraag o.g.v. artikel 9bis Vw instellen, omdat er dan sowieso buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Immers, in het geval bij terugkeer, zou zijn erkenningsaanvraag automatisch afgewezen worden, omdat uit zijn houding blijkt dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Verzoeker was bij de indiening van zijn regularisatieaanvraag kandidaat - vluchteling, zodat zijn aanvraag om deze reden (zijnde behorende tot de categorie kandidaat - vluchtelingen die langdurig op een eindbeslissing moesten wachten in hun asielprocedure) als buitengewone omstandigheid dient te blijven worden beschouwd én als ontvankelijk diende te worden verklaard.

Anders oordelen (dit is dus het moment waarop de beslissing door tegenpartij pas wordt genomen) zou aan de tegenpartij, die aan geen maximumtermijn gebonden is om een beslissing te nemen, een te grote discretionaire appreciatiebevoegdheid verlenen, waardoor de rechtsonzekerheid blijft bestaan.

Dat dit eerste onderdeel van dit middel gegrond is.

2° onderdeel: schending van het vertrouwens -en rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid, doordat het bestuur wordt verhinderd om op een willekeurige wijze op deze vrijheid in te grijpen.

De overheid moet zich, in de uitoefening van haar discretionaire appreciatiebevoegdheid, telkens opnieuw, vooraleer te beslissen, afvragen of het volgen van een gedragslijn, zich opdringt op grond van een deugdelijk motief, dat rekening houdt met de nood aan een samenhangend beleid, een gelijke behandeling en rechtszekerheid.

Voor zover de verklaring van de toenmalige verantwoordelijke Minister Dewael geen verordenende aard heeft, houdt hij toch een bepaalde gedragslijn in, die de DVZ moet volgen. Indien ze ervan afwijkt zonder uit te leggen waarom, schendt ze de beginselen van behoorlijk bestuur, doordat dit een vorm van willekeur is en aldus op die manier het beginsel van de rechtszekerheid schendt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Vertrouwen kan worden ontleend aan een bestendig gevolgde bestuurspraktijk of een vast beleid. Als een praktijk eenmaal vast is geworden, mag de burger er in de regel op vertrouwen dat die ook in zijn geval zal worden gevolgd. Afstappen van een bepaalde beleidslijn bij individuele toepassingen, kan in principe enkel op grond van in redelijkheid aanvaardbare en op concrete gegevens steunende motieven.

De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur o.g.v. waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van de Raad van State, het Hof van Cassatie en die van het Arbitragehof.

In deze context vraagt verzoeker zich dan ook af waarom de optelling van twee asielprocedures, en waarbij verzoeker dus in legaal statuut verblijft, niet meer kan, terwijl dit vroeger bij tegenpartij wél kon én blijkbaar opnieuw kan met het nieuwe regeerakkoord.

Verzoeker komt namelijk bij optelling van zijn twee asielprocedures aan zijn noodzakelijke 4 jaar. En dit doordat hij enerzijds voor zijn eerste asielprocedure 3 jaar en 7 maanden in legaal verblijf heeft vertoeft (dit is dus, volgens de richtlijnen van 20/12/2004, slechts een half jaar tekort !) en anderzijds 11 maanden voor zijn tweede asielprocedure.

Beiden opgeteld komt men aan 4 jaar en 6 maanden !!

Bijkomend aspect is dat verzoeker voor 01/01/2001 een eerste asielaanvraag heeft ingediend, waarbij integratie aldus wordt vermoed !

Verzoeker meent dan ook dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om niet langer meer de asielprocedures op te tellen. Tegenpartij steunt zich hierbij op het feit dat er een nieuwe asielwet sinds 01/06/2007 in voege is getreden. Waardoor er in de asielprocedure geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase, daar de asielinstanties nu alles (van de eerste keer) ten gronde beoordelen.

Met dergelijke enge zienswijze van tegenpartij lijkt het voor verzoeker duidelijk dat dit op gespannen voet staat met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Immers blijft er onduidelijkheid omtrent welke criteria nu precies momenteel wordt toegepast; blijven de aangekondigde criteria en omzendbrief uit; worden er maatregelen sui generis (en dus willekeurig) t.o.v. diverse groepen hongerstakers genomen en is er ondoeltreffende communicatie over welke regels nu van toepassing zijn.

Bovendien werd dit vertrouwen van verzoeker eveneens aangewakkerd door het nieuwe federaal regeringsakkoord van 18/03/2008, waarin o.m. sprake is van regularisatie wegens langdurige elkaar opvolgende procedures (met daarin begrepen een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State; waardoor verzoeker zeer zeker onder de nieuwe regularisatiecriteria zou vallen!).

Immers bestaat de mogelijkheid dat tegenpartij dit federaal regeringsakkoord weerhoudt als buitengewone omstandigheid !!

Deze bijkomende verstrekte informatie hieromtrent, heeft bij verzoeker rechtmatige verwachtingen gewekt, die van dien aard was dat ze hem in dwaling bracht omtrent zijn recht en zijn rechtstoestand.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

3^e onderdeel: schending van artikel 62 Vw en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motieven, zoals zij in de formele motivering zijn uitgedrukt, zijn in feite juist doch in rechte fout.

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1^e en 2^e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoeker de mening toegedaan is dat tegenpartij onterecht de omstandigheid van de langdurige asielprocedures in zijn hoofde niet als zijnde buitengewoon heeft bestempeld en hierbij tekort is geschoten in haar motiveringsplicht, daar deze motivering niet afdoende is.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vw.

Dat ook dit derde onderdeel van dit enig middel gegrond is."

2.2. In de nota zet verwerende partij het volgende uiteen:

" Enige middel: Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht; Miskenning van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel dat ondanks de motieven van de bestreden beslissing, er wel degelijk een buitengewone omstandigheid voorhanden was, namelijk de lange duur van de asielprocedures die hij doorlopen heeft. Een kandidaat-vluchteling kan tijdens zijn asielprocedures een aanvraag indienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat er dan sowieso buitengewone omstandigheden zijn. Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag was zijn asielprocedure nog lopende. Indien dit niet aanvaard wordt, krijgt de Dienst Vreemdelingenzaken een te grote discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden, betreffende het eerste onderdeel, dat het loutere feit dat tweede asielprocedure nog lopende was, als buitengewone omstandigheid is, die toelaat aanvraag om machtiging tot verblijf via de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verzoekers eerste asielaanvraag, d.d. 4 december 2000, werd op 22 juni 2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat zijn asielaanvraag bedrieglijk was. Verzoeker negeerde het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef in de periode 28 juni 2004 tot 19 juli 2007 illegaal in het land.

Dat verzoeker daarop, op 19 juli 2007, een nieuwe asielaanvraag indiende, is op zich geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert om de aanvraag om machtiging tot verblijf langs reguliere weg in te dienen, met name via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De aanvraag werd derhalve terecht onontvankelijk bevonden.

Artikel 9bis bepaalt uitdrukkelijk dat elementen die reeds werden aangehaald in voorgaande asielprocedures, of die hij toen had kunnen aanhalen, niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden weerhouden. A fortiori betekent dit dat het loutere feit van een nieuwe asielaanvraag te hebben ingediend nadat een voorgaande aanvraag reeds werd verworpen, op zich door verzoeker niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

" Artikel 9bis

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde, Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling- van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Verwerende partij voegt er nog aan toe dat de tweede asielaanvraag van verzoeker, ingediend op 19 juli 2007, intussen definitief werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 10 maart 2008. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 11 juni 2008 per arrest met nummer 12.473.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

In een tweede middel spreekt verzoekster van een schending van het rechtzekerheidsbeginsel. De burger moet erop kunnen vertrouwen dat beloftes die worden gemaakt door beleidsmakers, ook effectief worden nageleefd, zoals bijvoorbeeld de belofte dat onredelijk lange asielprocedures aanleiding moeten geven tot regularisatie. Verzoeker vraagt zich af waarom de optelling van de twee asielprocedures niet meer mogelijk is. Als men beide procedures optelt, dan komt hij aan 4 jaar en 6 maanden. Het is onduidelijk welke criteria worden toegepast. Ook het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 creëert onzekerheid omdat er sprake is van regularisatie wegens langdurige opeenvolgende procedures. Ook het federaal regeerakkoord is een buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij is van oordeel dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling/rechtsregel als geschonden aanduidt (cf, naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding dat er sprake is **van** een schending van het rechtzekerheidsbeginsel.

Een dergelijke algemene vermelding maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/8 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

In hoogst bijkomende orde merkt verwerende partij op dat in geen enkele wetsbepaling is opgenomen dat een welbepaalde behandelingsduur van de asielaanvraag aanleiding zou kunnen geven tot regularisatie, laat staan dat ergens gestipuleerd wordt dat verzoeker de behandelingstermijnen van meerdere opeenvolgende procedures zou mogen optellen om de overschrijding van (verzonnen) maximale behandelingstermijnen aan te tonen.

Verzoeker verbleef na de afhandeling van zijn eerste asielaanvraag, die 3 jaar en 7 maanden in beslag nam, gedurende 3 jaar illegaal in het land. Uit een illegaal verblijf kunnen onmogelijk rechten worden geput.

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf wat overeenkomstig artikel 15 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RVV, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007)

Verwerende partij merkt op dat in geen geval subjectieve rechten kunnen worden ontleend aan een regeerakkoord. Het regeerakkoord bevat immers een reeks van beleidsintenties die nadien nog moeten worden omgezet in concrete regelgeving. Nieuwe regularisatiecriteria zijn tot hiertoe onbestaande, het is derhalve onmogelijk voor verzoeker om, er al aanspraak op te maken.

Het tweede onderdeel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond.

In een derde onderdeel roept verzoekster een schending in van de motiveringsplicht omdat de lange duur van de asielprocedures niet als buitengewone omstandigheid werd weerhouden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden met betrekking tot het derde middel van de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid. De beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond van dewelke de verwerende partij van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België te dezen kunnen rechtvaardigen. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de overheid de motieven van haar motieven aangeeft. Het middel is niet gegrond." (R.v.St., arrest nr. 162.331 dd. 06 september 2006, Staatsraad Brewaeys, G/A 134.458/711-35.981)

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a, R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.2 61 van 29 november 2007).

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten werd getreden, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat zij zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad, van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan, of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motivatie van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid, van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond, daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen,"

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De motivering is allesbehalve stereotiep en standaard. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enkele feit van een tweede asielprocedure te hebben ingediend, die bovendien in een later stadium net als de eerste asielprocedure werd afgewezen, is geen buitengewone omstandigheid als bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

Het enige middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden, beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoeker dat het indienen van een asielaanvraag meebrengt dat hij niet terug kon naar zijn land van herkomst zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk diende te worden verklaard, dat indien verwerende partij afwijkt van een bepaalde gedragslijn zonder uit te leggen waarom, de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden, en dat de motieven van de beslissing niet afdoende zijn.

2.3.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden is omdat, wanneer een asielaanvraag aanhangig is, er sowieso buitengewone omstandigheden aanwezig zijn: bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou de asielaanvraag automatisch afgewezen worden omdat uit de terugkeer zou blijken dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat. In casu had verzoeker een asielaanvraag ingediend, was zijn asielaanvraag dus hangende en diende de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Betreffende de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet geldt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker uit kritiek op de omstandigheid dat zijn op het ogenblik van de aanvraag hangende asielaanvraag, niet werd aangenomen als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat de redenering van verzoeker niet kan worden gevolgd. Immers, ten tijde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf (27 december 2007) was de asielaanvraag van verzoeker inderdaad hangende, maar ten tijde van het nemen van de beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, 23 oktober 2008, was de asielaanvraag reeds afgewezen.

De buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf (RvS 17 januari 2007, nr. 166.829, RvS 20 september 2007, nr. 174.686; RvS 5 oktober 2007, nr. 175.426).

De gemachtigde van de minister kon bijgevolg de buitengewone omstandigheden beoordelen zoals die bestonden op het ogenblik van het nemen van de beslissing inzake de aanvraag, met name op 23 oktober 2008. Op dat moment was de asielprocedure van verzoeker afgesloten en kon de gemachtigde van de minister hier als dusdanig naar verwijzen. De schending van artikel 9bis kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker verwijst naar de verklaring en een richtlijn van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2004, die een gedragslijn inhoudt, en die op 7 december 2006 terug te vinden was op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken. Als verwerende partij afstapt van een beleidslijn, kan dit volgens verzoeker enkel op grond van in redelijkheid aanvaardbare en op concrete gegevens gesteunde motieven. Verzoeker stelt dat het onredelijk is dat zijn asielprocedures in casu niet mogen worden opgeteld, want zo komt hij aan een termijn van vier jaar en zes maanden die op basis van de richtlijn volstaat voor de regularisatie. Verwerende partij maakt zich schuldig aan een manifeste appreciatiefout bij de motivering om de asielprocedures niet op te tellen. Verzoeker meent dat het motief dat er een nieuwe asielwet in voege is getreden niet volstaat om te verantwoorden waarom asielprocedures niet meer mogen worden opgeteld. Bovendien voorziet ook het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 een regularisatie wegens langdurige elkaar opeenvolgende procedures.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een *“toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* opgesteld die gepubliceerd is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum. Het Vlaams Minderhedencentrum, net zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, stelt dat deze tekst gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006. De Raad stelt vast dat deze tekst niet meer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken staat. In deze toelichting wordt vermeld dat de specifieke humanitaire situatie inzake de onredelijke duur van de asielprocedure, vreemdelingen betreft wier asielprocedure al minstens vier jaar aangesleept heeft (drie jaar indien hij een kind/kinderen heeft dat/die 6 à 18 jaar oud is/zijn en naar school gaat/gaan), zonder dat de instanties die bevoegd zijn om over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de asielaanvraag te beslissen een uitvoerbare beslissing hebben genomen. Hierin wordt tevens vermeld dat men rekening kan houden met de termijn waarbinnen twee asielprocedures die na elkaar worden ingediend, werden afgesloten.

De Raad wenst erop te wijzen dat, ook al kan deze toelichtingsnota slechts beschouwd worden als een commentaar op artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en zij niet de draagwijdte van de wetgeving kan veranderen, zij desalniettemin een gedragslijn vormt voor de behandeling van aanvragen die ingediend worden op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zodat zowel verzoekers als de Raad zich erop kunnen steunen. De Raad merkt op dat verwerende partij niet uitsluit dat deze toelichtingsnota ook van toepassing is op aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Als de overheid beslist af te wijken van haar eigen gedragslijn, moet worden aangenomen dat ze uitdrukkelijk moet motiveren waarom in casu wordt afgeweken van de eigen beleidslijn.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: "Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Zijn eerste asielprocedure heeft immers slechts 3 jaar en 7 maanden geduurd en de tweede asielaanvraag iets minder dan 11 maanden. Bijgevolg voldoet hij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element vormt bijgevolg geen grond voor regularisatie. Betrokkene beweert dat de twee asielprocedures mogen opgeteld worden daar, volgens betrokkene, de tweede asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard. Echter, er dient opgemerkt te worden dat bij het in voege treden van de nieuwe asielwet d.d. 01.06.2007 de ontvankelijkheidsfase inzake een asielaanvraag niet langer werd opgenomen. De asielinstanties onderzoeken enkel ten gronde. Bijgevolg mogen de twee asielprocedures in dit geval niet opgeteld worden waardoor dit element geen grond tot verblijf vormt. Bovendien wordt de periode tussen de asielprocedures nooit mee in rekening gebracht om de duur van een asielprocedure te berekenen."

Hieruit blijkt dat verwerende partij uitdrukkelijk motiveert waarom zij meent dat haar eigen beleidslijn in casu niet van toepassing is. Deze motivering is niet kennelijk onredelijk. De duur van beide asielprocedures was elk afzonderlijk niet lang genoeg om in aanmerking te komen voor de toepassing van de richtlijn. De eerste asielaanvraag nam een einde op 22 juni 2004 en de tweede asielprocedure begon op 19 juli 2007. De termijn tussen beide tijdstippen bedraagt meer dan drie jaar. Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij dat zij niet aanvaardt dat verscheidene asielprocedures van één persoon zonder enige beperking in de inmiddels verstreken tussentijd bij elkaar mogen worden opgeteld. Bovendien verwijst verwerende partij uitdrukkelijk naar de inmiddels gewijzigde wetgeving inzake de asielprocedure.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het regeerakkoord stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 15.247 dat verzoeker in dit verband aanhaalt, stelt louter vast dat de beslissing niet antwoordt op de aanvullende stukken die verzoeker in het kader van zijn aanvraag had bijgebracht en dat de motivering daarom niet afdoende is. Uit dit arrest kan niet worden afgeleid dat het regeerakkoord moet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.3. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, gelet op zijn uiteenzetting in het eerste en tweede onderdeel van het middel.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" dat verzoeker aanhaalt, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Uit de bespreking van het eerste en het tweede onderdeel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.